

Досліджував проблеми балто-слов'янських мовних зв'язків. Володів українською, російською, чеською, польською, литовською й ін. мовами. Автор бл. 300 друкованих праць, опублікованих у різних країнах світу, перекладів українською мовою творів литовських та латиських письменників, збірки поезій «Золото вікон» (К., 1989).

Нагородж. орденм в. кн. Гедліна 3 ст. Литовської Республіки (1998).

Пр.: Ареальные аспекты балто-славянских языковых отношений. — К., 1964; До балто-східнослов'янських мовноетнографічних взаємин (Три етуди з географії балтизмів) // Мовознавство. — 1969. — № 3; З мовної спадщини ятвягів // Мовознавство. — 1971. — № 6; Балто-севернославянские языковые связи. — К., 1976; [Гідроніми басейнів Західного Бугу і Прип'яті] // Словник гідронімів України. — К., 1979; Балтійські родичі слов'ян. — К., 1979; [Германо-балто-слов'янські ізоглоси] // Обща лексика германських і балто-славянських мов. — К., 1989; Балтійські зорі Тараса. Литва в житті і творчості Т. Г. Шевченка // «У Вільні, городі преславні...» — К., 1989; Очерки по сравнительной семасиологии германских, балтийских и славянских языков. — К., 2005.

Лит.: 60-річчя члена-кореспондента АН України А. П. Непокуйного // Вісн. Акад. наук України. — 1992. — № 3. — С. 102-103; Анатолій Павлович Непокуйний (18.03.1932—25.10.2006) // Мовознавство. — 2006. — № 5; Анатолій Павлович Непокуйний: біобібліографія до 75-річчя / НАН України. Інститут мовознавства ім. О. О. Потебні / упоряд. М. І. Вакулич і А. Л. Тараненко. — К., 2008.

М. І. Степаненко

НЕПОРАДА Каріне Степанівна (1969) — д-р мед. н. (2004).

У 1991 закінчила Полтавський медичний стоматологічний інститут, де працює з 1992 (нині Українська медична стоматологічна академія); вивладач, з 1994 асист., з 1997 доц., з 2006 проф. каф. біологічної хімії з 2006 проф., зав. каф. медичної, біологічної та біоорганічної хімії. Стипендіат Кабінету Міністрів 1994—1996. Наукові інтереси: вивчення механізмів розвитку патологічних змін в органах порожнини рота за умов омега-радіо-індукованої гіпергастринемії та пошуку шляхів корекції; вплив експериментального ожиріння

на розвиток патологічних змін у тканинах пародонта та слинних залозах. Автор 290 наукових праць, 9 патентів України на винахід, 4 інформаційних листів, 2 нововведень, методичних рекомендацій для лікарів-стоматологів, у т. ч. підручників «Функціональна біохімія», «Медична хімія», «Біоорганічна та біологічна хімія», монографія «Слюнні железы. Биохимия, физиология, клинические аспекты». Під її керівництвом захищено 7 кандидатських дисертацій.

Дж.: http://www.umsa.edu.ua/kaf-home/biochemistry/kaf_biochemistry_kolektiv.html.

С. П. Безноса

НЕПОРОЖНІЙ Петро Степанович (30.06/13.07.1910, с. Тужилівка Пирятинського пов. Полтавської губ., тепер у складі м. Яготин Київської обл.) — державний діяч, вчений у галузі енергетичного будівництва, дійсн. чл. Акад. будівництва і архітектури СРСР та УРСР (1956—1963), чл.-кор. АН СРСР (1979).

Закінчив 1933 Ленінградський інститут інженерів водного транспорту. Працював на будівництві Чирчицької ГЕС, в апараті Наркомату електростанцій СРСР (1937—1940), на будівництві Свірської і Каховської ГЕС (1940—1954). Заст. голови Ради Міністрів УРСР і голова Держбуду УРСР (1954—1959), перший заст. міністра будівництва електростанцій СРСР (1959—1962), міністр енергетики і електрифікації СРСР (з 1962). З 1963 канд., з 1971 член ЦК КПРС. Депутат Верховної Ради СРСР 7—10 скл.

Нагородж. 4 орденами Леніна, ін. орденами, медалями. Лауреат Ленінської премії (1968).

Лит.: ЕУ, 1966. — Т. 5. — С. 1749-1759.

НЕСВИЦЬКИЙ Олександр Олександрович (21.07.1855, м. Кременчук — 16.04.1942, м. Полтава) — лікар, громадський діяч.

Нар. в сім'ї міського архітектора. Освіту одержав у Полтавській гімназії, С.-Петербурзькій медико-хірургічній академії, Київському університеті. Протягом 1882—1902 працював земським лікарем Кременчуцького пов. 1902 перейшов на посаду міського лікаря в Полтаву. Був чл. конституційно-демократичної партії. Вів активну лікарську і громадську діяльність. Органі-

зував безкоштовну міську амбулаторію і керував нею бл. 30 років. Потім завідував амбулаторією трикотажної фабрики. Загалом віддав подвижницькій лікарській праці 60 років життя, завоювавши глибоку повагу і щире любов полтавців. У 1917—1922 вів щоденник, який став важливим історичним документом часів революції й громадянської війни на Полтавщині. Помер на 87-му році життя в окупованій німцями Полтаві. Похов. на Монастирському цвинтарі. Щоденник, який протягом десятиліть знаходився у когось сховку, випадково виявив серед зібраної школярами макулатури полтавський робітник М. Пелих. Рукопис придбав Державний архів Полтавської області й 1995 видав окремою книгою.

НЕСЕН Микола Григорович (22.08.1960, с. Фарбоване Яготинського р-ну Київської обл.) — педагог, відмінник освіти України (2000), засл. працівник освіти України (2015).

Закінчив Полтавський державний педагогічний інститут ім. В. Г. Короленка (спеціальність «загальнотехнічні дисципліни та праця»), Центральний інститут післядипломної педагогічної освіти (спеціальність «управління навчальним закладом»). З 1981 працює в Кременчуцькому вищому професійному училищі № 7: майстер, ст. майстер виробничого навчання, заст. директора з навчально-виробничої роботи, з 2005 директор. Відкрив при училищі перший в Україні Модельний центр професійної підготовки робітників машинобудівної промисловості (1994), створив Центр професійно-технічної освіти з впровадження інноваційних технологій у машинобудуванні (2008), навчально-виробничий комплекс «Професіонал» (2009). Педагогічний колектив та учні училища постійно стають переможцями та призерами обласних та Всеукраїнських конкурсів фахової майстерності, предметних олімпіад, спортивних змагань, різноманітних оглядів-конкурсів.

Чл. обласної міжгалузевої ради з професійно-технічної освіти, чл. ради Всеукраїнської асоціації працівників професійно-технічної освіти України. Обирався депутатом Полтавської обласної ради.

К. С. Непорада.

П. С. Непорожній.

О. О. Несвицький.

М. Г. Несен.